

Spørgsmålet er også, hvor langt ned man skal lovgive. Hvor mange specifikke regler skal man stille op for, hvad trafikanterne må og ikke må under kørslen? Der er jo mange elementer, som griber forstyrrende ind under kørslen. Der har været nævnt forskellige ting her fra talerstolen, og jeg synes, noget af det mest illustrative er at sammenligne med det at sidde og f.eks. spise i bilen. En mobiltelefon kan man ret hurtigt få lagt fra sig, hvis der opstår en situation, hvor man er nødt til at koncentrere sig 100 procent om kørslen, men det vil man næppe kunne gøre, hvis man sidder med en is. Jeg tror, det er de færreste, der vil smide den på sædet ved siden af. Men det er naturligvis heller ikke noget, man fra Folketingets side vil begynde at forbyde. Man vil heller ikke forbyde f.eks. rygning.

Eller hvad med den situation, hvor man under kørslen kommer til at nyse? Sagen er jo rent faktisk, at i det øjeblik, hvor man nyser, er man bevidstløs – ikke i så lang tid, men det er man rent faktisk, og så er man meget stærkt ukoncentreret i forhold til trafikken. Men det kan man jo heller ikke forbyde, og man kan ikke forbyde samtale med passagerer i bilen.

Og hvad med de andre trafikanter? De øvrige trafikanter er jo i virkeligheden den største risiko i trafikken. Hvis ikke de øvrige trafikanter var der, ville der jo ikke være nogen uheld, men det kan man naturligvis heller ikke gennemføre. Og hvad med forskellige andre elementer, der spiller ind udefra, f.eks. lavtstående sol eller, som det er i disse dage, at vejene kan være sne- og isglatte? Det er også elementer, som spiller væsentligt ind med hensyn til færdselssikkerheden.

Det er farligt at køre i bil; det er der ingen tvivl om. Men der står klart og tydeligt i færdselsloven, at man skal afpasse hastigheden efter forholdene, og både vejens beskaffenhed, bilens tilstand og førerens evner og rutine er noget, der spiller ind her. Det fremgår også klart og tydeligt af færdselslovens § 3, at man skal være agtpågivende og hensynsfuld i trafikken, og det er klart, at det skal man også være i det omfang, man har brug for at tale i mobiltelefon under kørslen. Så skal det afvejes, om det nu også er hensynsfuldt, og om man er tilstrækkelig agtpågivende under kørslen.

Et andet element, som også er ganske væsentligt, er, at i det tilfælde, at SF's forslag skulle blive gennemført, hvordan ville man så nogen sinde kunne gennemføre kontrollen af overholdelse af den lov? Hvordan ville man gennemføre

en kontrolordning? Hvordan skulle politiet kunne påse, at trafikanterne overholder den pågældende lovgivning? Det ville være ganske besværligt i hvert fald. Der er også det i det, at et flertal i Færdselssikkerhedskommissionen, som bl.a. omfattede Fremskridtspartiet, afviste ideen, og vi er da glade for, at Færdselssikkerhedskommissionens flertal nåede frem til den konklusion, at det ikke var hensigtsmæssigt.

Jeg har også et par spørgsmål til forslagsstillerne. Der står i bemærkningerne, at opkald og samtale under kørsel kun må finde sted, hvis telefonen er fastmonteret og ikke skal håndbetjenes. Nu er kørsel et meget bredt begreb, og jeg skal spørge, blot for at være sikker på, hvad det er, vi taler om: Gælder det også, hvis man kører på cykel, knallert og motorcykel? Skal der så også være krav om, at mobiltelefonen er fastmonteret? Det fremgår af forslaget, at også de, der kører på cykel, skal have fastmonteret mobiltelefonen, og det tror jeg næppe har været forslagsstillernes intentioner.

Lad mig også sige, at i mit civile job har jeg kun én eneste gang – kun én eneste gang – konstateret et uheld, hvor mobiltelefonen var den direkte årsag til uheldet, og det var i et tilfælde, hvor en fodgænger talte i mobiltelefon og gik ud på en cykelsti og blev påkørt af en cyklist. Det er det eneste tilfælde, hvor jeg har konstateret, at en mobiltelefon har været den direkte årsag til et uheld, og så er spørgsmålet: Hvis det er tilfældet, at det er farligt, at fodgængere taler i mobiltelefon, skal det så også være forbudt?

Vi er i Fremskridtspartiet af den klare opfattelse, at problemet skal løses ved oplysningskampagner. Vi skal advare om, at det er risikobetonet at benytte mobiltelefon under kørslen, og at man skal være særlig agtpågivende i de tilfælde, hvor man gør det. Men vi er også af den opfattelse, at man ikke ligefrem skal begynde at lave forbud og påbud i færdselsloven.

(Kort bemærkning).

Tommy Dinesen (SF):

Det var jo mange eksempler, der kom frem her, men hvis man har læst bemærkningerne, står der altså, at forbudet gælder under bilkørsel. Der står, det gælder for chaufføren, så derfor har det ikke noget at gøre med cykelkørsel eller hvis man kører på rulleskøjter eller sådan noget. Så nogle af eksemplerne kan vi i hvert fald godt tage bort.